

«Τύπος Πίνου Πῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀλάτῃ,
ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀΓνείᾳ.» (Α΄ Τιμ. Δ΄ 12)

Ἀληθινή ἱστορία: Ἡ Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἀπό τήν πατρίδα.

Ὁ γέρο Χαραλάμης ἔζησε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του μέ τήν νοσταλγία τῆς χαμένης του πατρίδας. Σκεφτόταν συνέχεια τό ὄμορφο χωριό του κοντά στήν Προῦσα καί τὰ μάτια του βούρκωναν.

Μ' αὐτόν τόν καημό ἔφυγε ἀπ' αὐτή τή ζωή. Συχνά ἔπαιρνε στήν ἀγκαλιά του, τόν ἐγγονό του τόν Μπάμπη, καί τοῦ μιλοῦσε γιά τό χωριό του.

Τοῦ περιέγραφε πῶς ἦταν ἡ ἐκκλησία, τό σχολεῖο πού ἔμαθε τὰ πρῶτα του γράμματα, τήν πλατεία πού ἔπαιζε. Μέ μεγάλη λεπτομέρεια τοῦ περιέγραφε τό σπίτι πού γεννήθηκε, παντρεύτηκε, καί ἀπέκτησε τὰ παιδιά του. Ὁ Μπάμπης μεγάλωσε καί σπούδασε στήν Ἀθήνα. Πάντα ὁμως θυμόταν τόν παππού του...

Καί ὅταν κάποια μέρα πληροφορήθηκε πῶς ἕνα ταξιδιωτικό πρακτορεῖο εἶχε ὀργανώσει ἐκδρομή στά μέρη τῆς Προύσας, θεώρησε χρέος του νά ἐπισκεφθεῖ αὐτόν τόν τόπο, στή μνήμη τοῦ παππού του. Δυνατή συγκίνηση κατέλαβε τόν Μπάμπη, ὅταν βρέθηκε στό χωριό τοῦ παππού του. Εἶδε πρῶτα τήν ἐκκλησία, μόνο πού τώρα ἦταν τζαμί. Πλησίασε στό καφενεδάκι τοῦ παππού του, ὅπου ἦταν κλειστό. Καί ἡ πλατεία ἐντελῶς παραμελημένη. Κι' ἔφτασε μπροστά στό σπίτι...

Μέ τρεμάμενο χέρι ἔσπρωξε τήν αὐλόπορτα. Στά σκαλοπάτια καθόταν ἕνα γεροντάκι. Μόλις τόν εἶδε σηκώθηκε. «Ἐλα παιδί μου, τί θέλεις;» τόν ρώτησε στά τούρκικα...

Μέ τίς λίγες τούρκικες λέξεις πού εἶχε μάθει ὁ Μπάμπης ἀπό τόν παππού του, προσπάθησε νά τοῦ δώσει νά καταλάβει, πῶς εἶχε ἔρθει ἀπό τήν Ἑλλάδα, γιά νά γνωρίσει τό χωριό τοῦ παππού του. Σάν τ' ἄκουσε ὁ γέρος τινάχτηκε πάνω. Ἄπλωσε τὰ χέρια καί τόν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του... Καλῶς ὄρισες, τοῦ εἶπε ἑλληνικά. «Τό ἔξερα πῶς θά ρθεῖς καί σέ περίμενα». Ὁ Μπάμπης τόν κοίταξε σαστισμένος. Τόν ἔπιασε ἐκεῖνος ἀπό τό χέρι καί τόν ὀδήγησε σ' ἕνα μικρό δωμάτιο στό ἐσωτερικό τοῦ σπιτιοῦ.

Τόν ἔβαλε νά καθίσει στήν μοναδική καρέκλα. Σκούπισε ἕνα δάκρυ πού κύλησε στό πρόσωπό του καί συνέχισε. «Γεννήθηκα σ' ἕνα ὄμορφο χωριουδάκι τῆς

Μακεδονίας. Οί γονεῖς μου ἦταν Μωαμεθανοί καί στό ἐπάγγελμα ἀγρότες. Ἐγώ ἤμουν τό μικρότερο παιδί τῆς οἰκογένειας. Ὅταν οἱ ἄλλοι λείπανε ὅλη μέρα στά κτήματα, ἐγώ ἔμενα στό σπίτι τοῦ φίλου μου, τοῦ Νικολάκη. Πολλές φορές κοιμόμουν αὐτὸς. Οἱ γονεῖς του μ' ἀγαποῦσαν καί δέν μέ ξεχώριζαν ἀπό τά παιδιά τους. Ἦταν καλοί ἄνθρωποι καί πιστοὶ χριστιανοί. Ἐκκλησιάζονταν συχνά. Τό βράδυ, ὅλη ἡ οἰκογένεια, γονάτιζαν καί προσεύχονταν μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ὅπου ἔκαιγε συνέχεια τό καντήλι, καί δίπλα τό θυμιατήρι, πού σκορποῦσε σ' ὅλο τό σπίτι εὐωδία.

Ὅλα αὐτά ἐμένα μ' ἔκαναν νά νιώθω δέος. Πολλές φορές γονάτιζα καί ἐγώ μαζί τους καί μιλοῦσα μέ τήν Παναγία, σάν νά μιλοῦσα μέ τήν μάνα μου. Ἡ ψυχὴ μου τότε γέμιζε γαλήνη.

Κάποια μέρα ἡ οἰκογένεια τοῦ Νικολάκη πήγανε σ' ἓνα ξωκλήσι πού πανηγύριζε. Μέ πήραν κι ἐμένα μαζί τους. Παρακολούθησα τή Θεία Λειτουργία κι ὅταν εἶδα τούς πιστούς νά προχωροῦν πρὸς τήν Ὁραία Πύλη γιά νά μεταλάβουν, ἀκολούθησα καί ἐγώ. Ὁ πατέρας τοῦ φίλου μου μέ συγκράτησε. «Ὅχι ἐσύ παιδί μου», μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα. «Δέν μπορεῖς νά μεταλάβεις, γιατί εἶσαι ἀβάπτιστος». Τόν κοίταξα μέ παράπονο.. «Τότε νά βαπτιστῶ» τοῦ ἀπάντησα.

Λίγο ἀργότερα ὁ κύρ Δημήτρης μοῦ ἐξήγησε πὼς ἀνήκουμε σέ διαφορετικές θρησκείες καί οἱ γονεῖς μου δέν θά μοῦ ἐπέτρεπαν νά βαπτιστῶ. Θά μπορούσα ὅμως νά τό κάνω ὅταν γινόμουν ἀνήλικος κι ἐξακολουθοῦσα νά ἔχω τόν ἴδιο πόθο.

Κι ἐγώ περίμενα τήν πολυπόθητη ἐκείνη μέρα καί συνέχιζα νά προσεύχομαι στήν Παναγία. Δυστυχῶς, ὅμως, δέν πρόλαβα νά πραγματοποιήσω τή μεγάλη μου ἐπιθυμία. Πρὶν ἀκόμα ἐνηλικιωθῶ ἔγινε ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν. Μέ πήραν οἱ γονεῖς μου καί μέ φέρανε σέ τοῦτο ἐδῶ τό χωριό.

Ἦταν νύχτα καί δέν μπόρεσα νά ἀποχαιρετήσω τόν φίλο μου καί τήν ἀγαπημένη μου ἐκείνη οἰκογένεια. Αὐτό μοῦ στοίχισε πολύ. Μία δύο φορές θέλησα νά φύγω ἀπό τό σπίτι. Οἱ γονεῖς μου ἀναγκάστηκαν νά μέ κλειδώσουν σέ τοῦτο ἐδῶ τό δωμάτιο, καί συνέχισα νά μένω ὅλα αὐτά τά χρόνια.

Ἐνα βράδυ πάνω στήν ἀπελπισία μου γονάτισα, ὅπως ἔκανε ἡ οἰκογένεια τοῦ Νικολάκη καί μέ δάκρυα στά μάτια παρακάλεσα τήν Παναγία νά μέ βοηθήσει νά γυρίσω πίσω. Καί ξαφνικά νοιώθω μία ὑπέροχη εὐωδιά νά πλημμυρίζει τό δωμάτιο. Τό θεώρησα σάν ἀπάντηση τῆς Παναγίας στήν προσευχή μου. Τήν ἴδια εὐωδία τήν νοιώθω ἀκόμα μέχρι σήμερα, ὅταν τό βράδυ προσεύχομαι.

Ἀργότερα ἄρχισα νά ἀκούω κάποια ἐλαφρά χτυπήματα κάτω ἀπό τό κρεβάτι πού κοιμόμουν. Ἐναν ὀλόκληρο χρόνο δέν μπορούσα νά καταλάβω τί συνέβαινε, οὔτε ὅμως τολμοῦσα νά τό πῶ σέ κάποιον. Βρῆκα τήν εὐκαιρία κάποια μέρα, πού ὅλη ἡ οἰκογένειά μου εἶχε πάει σ' ἓνα γάμο, στό διπλανό χωριό, κι ἔψαξα μέ πολύ προσοχή στό σημεῖο ἐκεῖνο. Πρόσεξα πὼς κάποια σανίδια δέν ἐφάρμοζαν ἐντελῶς. Τά ἀνασήκωσα μ' ἓνα αἰχμηρό ἀντικείμενο. Εἶδα ἀπό κάτω ἓνα μεταλλικό κουτί. «Σίγουρα θά εἶναι κάποιος κρυμμένος θησαυρός», σκέφτηκα. Ρίγος μέ κατέλαβε

ὄταν τό ἄνοιξα. Μέσα ὑπῆρχε μία ὀλόχρυση εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἕνα καντήλι καί ἕνα θυμιατήρι πού εὐωδίαζαν. «Σκέφτηκα πώς οἱ ἄνθρωποι πού φύγανε ἀπό αὐτό τό σπίτι, ἔκρυψαν τόν πολῦτιμο θησαυρό τους, γιά νά μήν πέσει σέ βέβηλα χέρια». Τό ἴδιο σκέφτηκα νά κάνω καί ἐγώ. Νά φυλάξω τήν εἰκόνα μέχρι νά βρεθεῖ κάποιος ἀπό τήν οἰκογένεια, πού θά μπορούσα νά τήν παραδώσω. Κι αὐτό ἦταν τό αἴτημά μου ὄταν προσευχόμουν κάθε βράδυ στήν Παναγία.

Πέρασαν χρόνια ἀπό τότε. Οἱ γονεῖς μου φύγανε ἀπό τή ζωή. Τ' ἀδέρφια μου παντρεύτηκαν κι ἔκαναν δικό τους σπιτικό. Ἐγώ ἔμεινα ἐδῶ μόνος. Φύλαγα τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας. Δέν θέλησα νά παντρευῶ, οὔτε νά μπεῖ γυναίκα στό σπίτι μου. Οἱ συγγενεῖς καί συγχωριανοί μου μέ θεωροῦσαν ἄλλοπαρμένο καί δέν μέ πλησίαζαν. Αὐτό μέ βόλευε, γιατί δέν μέ ἐνοχλοῦσαν. Εἶχα πάντα τήν Παναγία πού μέ προστάτευε. Τελευταῖα, οἱ δυνάμεις μου ἄρχισαν νά μέ ἐγκαταλείπουν. «Μήν ἀφήσεις, Παναγία μου, νά πεθάνω πρὶν παραδώσω σέ χέρια σίγουρα τήν εἰκόνα Σου» Προσευχόμουν συνεχῆ. Καί ψές τό βράδυ πῆρα τήν ἀπάντησή της. Ἡ εὐωδία σταμάτησε. Μία δροσέρι ἀύρα ἀπλώθηκε στήν ψυχή μου. Ἐβγαλα τήν εἰκόνα ἀπό τό κουτί καί μοῦ φάνηκε πώς ἡ Παναγία μοῦ χαμογέλασε. «Κάποιον θά στείλει σήμερα νά τήν πάρει», σκέφτηκα καί κάθισα ἀπό τό πρῶι στά σκαλοπάτια νά περιμένω. Τώρα πιά μπορῶ νά κλείσω τά μάτια μου ἤσυχος.

Συγκινημένος ὁ Μπάμπης πῆρε τό ἱερό κειμήλιο ἀπό τά χέρια τοῦ γέροντα. Ἐσκυψε μετά καί φίλησε τό χέρι του κι ἔνοιωσε σάν νά φιλοῦσε τό χέρι τοῦ παπποῦ του. Τόν εὐχαρίστησε μ' ὅλη του τήν καρδιά. Ἀποχαιρετήστηκαν δακρυσμένοι. Πρὶν φύγει ὁ Μπάμπης, ὁ γέροντας τοῦ ἔδωσε ἕνα σακουλάκι. «Πάρτο παιδί μου», τοῦ εἶπε. «Ἐχει χῶμα ἀπό τόν κῆπο τοῦ παπποῦ σου. Βάλτο στόν τάφο του νά ἀναπαυθεῖ ἡ ψυχή του»!

Ἀπό hellas-orthodoxy
www.agioritikovima.gr Δευτέρα, 26 Ἰανουάριος 2015 09:00

ἘΚΔΟΤΗΣ: ἘΝΟΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ἉΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΙΑΤΙΣΤΑΣ
ΤΗΛ. 2465021472 ΦΑΞ 2465023133
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ἹΕΡΕΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ